

Naše hospůdka

Naše hospůdka je klasická česká provozovnička na Českomoravské vrchovině čítající asi padesát míst k sezení, jeden výčep, jeden krb, jednu kuchyň se zázemím, jeden sklep a jeden byt s půdou. Tento dům kdysi dávno před rokem 1900 zakoupil Josef Pavloušek, coby můj praděd, a od roku 1910 zde provozoval živnost hostinskou a výčepnickou. Spolu s mnoha dalšími hostinci v Hlinsku nabízela (a stále nabízí) příjemné posezení, hojnost nápojů i jídla a mnohdy ještě něco navíc.

Živnost, jak jsem již uvedl, počal provozovat můj praděd, posléze moje babička, můj otec a nakonec i jeho děti - tudíž svým způsobem i já. Hospůdka tedy absolvovala cestu českými dějinami počínaje c.k.Rakouskem, první světovou válkou, první republikou, druhou světovou válkou přes období socialismu a totality (čili i znárodnění a posléze navrácení majetku) až do doby současné. Stojí za zmínku, že od roku 1913, kdy byl založen hlinecký pivovar, je naše hospůdka věrná tomuto pivu a nikdy se zde netočilo jiné pivo nežli hlinecké.

Můj otec strávil v této hospůdce jako hostinský většinu svého života, a jelikož to byl skvělý člověk, vypravěč a bavič, nezřídka nám vyprávěl spousty příhod, situací, životních zkušeností a životní filozofie. Stále si přál sepsat takzvané paměti či vzpomínky, aby se podělil se svými zážitky s ostatními a zaznamenal tak kus ne nadarmo prožitého života. Bohužel, tatínek v roce 1994 odešel navždy a tehdy jsem se rozhodl jeho přání naplnit, i když způsobem samozřejmě ne tak hodnotným, jak by to zaznamenal on sám.

Hostinec v padesátých letech

Své vyprávění a témata jsem čerpal tedy v hlavní míře od mého otce, který byl vlastně nevyčerpatelná studnice příběhů. Dále samozřejmě i ze své vlastní zkušenosti, ať již ze vzpomínek z mého dětství, kdy jako capart jsem se potuloval mezi stoly a hosty (rodiče to neviděli rádi), nebo z vlastní zkušenosti z hostinské činnosti, kdy jsme spolu se sourozenci znovu otevřeli naši provozovničku. Mnoho postřehů a situací jsem se dozvěděl i od hostů a mých sourozencům. Všem tedy patří můj veliký dík.

Hostinec, hospoda. Pro mnohé lidi jenom synonymum pro doupe ochlastů, místo nepříjemné, prostory nevlídné. V životě by do těchto míst nevstoupili a když, tak v případě maximální nouze - totální dehydratace hraničící s obavami o vlastní zdraví, nebo druhá varianta - neodkladná návštěva WC. Pro jiné lidi, a k nim se počítám i já a doufám, že takovýchto je většina, místo, kde se odehrává část společenského života obyvatelstva. Všimněte si prosím, že uvádím slovo obyvatelstva,

nikoliv tedy jen mužů, ale i žen. Hostinec (tedy skutečný hostinec, kde se člověk nemusí bát o své fyzické či psychické zdraví, nebojí se posadit za stůl a cítí se tady dobře) není pouze prostorem, kde se žízniví napojí a hladoví nají, ale místem, kam chodí lidé rádi, jsou zde spokojení a rádi sem opět zavítají. Filozofie hostince je tedy neměnitelná - zde mají být lidé veselí, mají popít, zazpívat si, něco dobrého pojmít, poklábosit, podělit se o starosti a o radosti, sehnat a zařídit spoustu věcí, poznat a dozvědět se mnoho nového a ochutnat spoustu dobrého. Návštěva hostince je tedy společenská událost významného charakteru s ničím nezaměnitelná ! Do hostince chodí lidé za lidmi a ne jen tedy host za hostem, ale i host za hostinským . Pokud je hostinský bruchoun, člověk nepříjemný nebo netykavka a s nikým se dvakrát nebaví, hosté si najdou jiný hostinec, kde je tento člověk přístupnější a pobyt v hospůdce není jen omezen na „dostat, vypít, zaplatit a vypadnout“. Hostinský, který je usměvavý, přístupný, sem tam prohodí dobrý fórek, poradí a jako člověk je přístupný, má ve své provozovně daleko větší návštěvnost. Hostinec a život v něm je unikum. Není to živnost jako každá jiná, není to krám, kde lidé nakoupí a jdou, je to společenství lidí, je to tedy, jak již bylo uvedeno, společenský život.

Samozřejmě jako v každém společenství lidí jsou lidé různí a s tím je spojena i barevnost života v hostinci, různé situace, různé charaktery, různé příběhy, různé postřehy a různé závěry. Přesto lze rozdělit pohled na život hostinský na dvě strany. Jedna strana je hodnocena očima hosta, toho, který není nebo je včas obsloužen, toho, který není či je spokojen, toho, který sem chodí rád nebo se zapřisáhl, že sem již nikdy nevkročí. Druhá strana je svět hostince očima hostinského. Toho, co se snaží vyjít vstříc, toho, který, i když nemá dobrou náladu nebo je unavený, ví, že to hosta vůbec nezajímá, toho co

denně řeší tisíc problémů proto, aby host byl spokojen a měl vše, co žádá.

Život hostinský není jednoduchý, je to služba člověk člověku a svým způsobem je to jho, jařmo, avšak svým způsobem je to také život hezký, který přináší člověku mnoho pozitivního a dobrého.

Josef Pavlousek

Pravidlo č.1-„Tržba je přímo úměrná bordelu“

Řečeno jinými slovy - četnost rozbitých püllitrů, hlav, židlí a dveří jde ruku v ruce s nabitostí kasírtašky.

Nabitá kasírtaška musí být. Když už ne maximálním množstvím papírových bankovek, tak ze zásady alespoň drobnými mincemi všech hodnot, a to z důvodu připravenosti pohotově kasírovat právě platícího hosta. Je trapné několikrát opakovat hostovi, jenž absolvoval návštěvu hostince a hodlá jej opustit, a tedy před tím logicky i zaplatit, : „Momentíček, hned to bude, chvíličku, hned zde budu, vteřinku“, a po půl hodině, když kýžený host vážně uvažuje o odchodu bez placení, zjistit, že na vrácení nemám drobné. Nezbyvá než opět říci již jednou použité slovíčko, např. moment a bleskově si jít (letět) „nabít“ do šuplete kasírtašku. Pokud je host klidný typ, vše proběhne hladce . Na vysvětlenou, šuple není speciální slovo pro mincovní automat, ale místo - zásuvka, kde jsou kumulované a roztříděné drobné mince podobně jako u kasy v obchodě a nachází se, jak už bývá zvykem, ve výčepu.

Ale vraťme se k pravidlu. Samozřejmě jsou extrémny - Silvestr, svatby, různé akce všeho druhu, kde již zmíněné pravidlo platí dvojnásob - tak zvané provozní bitvy a naproti tomu absence hostů z jakéhokoliv důvodu - období daní, nejruznějších poplatků, či již známý „dlouhej čouhej“ neboli „ dlouhý datum“, což znamená těsně před výplatou. To už i notoricky známý pivař Pejcha si dá o jedno či dvě pivečka méně a takový Vašek Halbich, který sice nebere výplatu, ale podporu v nezaměstnanosti, se v naší hospůdce neobjeví vůbec.